

MITUL OGLINZII

Silvia Rîșnoveanu

MITUL OGLINZII

Iubitul meu, dacă ți-e dor de mine
Și de vei vrea să fiu mereu cu tine,
Ia-mi sufletul și-nchide-l în oglindă,
Când vei privi, iubirea să-ți aprindă.

Va fi al tău pe veci. Și-ntotdeauna,
Când, printre astre, răsări-va luna,
S-aprinzi, lângă oglindă, lumânare
Și să mă chemi, atunci, cu voce tare.

Eu voi veni, și-o mână ți-oi întinde,
Iar cu cealaltă, fața ți-oi cuprinde,
Și-apoi, te voi iubi cu-nfrigurare,
Până când soarele din nou răsare.

Când tu vei vrea să nu mai știi de mine,
Să spargi oglinda, care-n ea mă ține,
S-o faci fărâme, cât de mici se poate
Și să le-arunci în negură pe toate.

Căci doar așa vei rupe legământul
Și voi putea să părăsesc pământul,
Să pot să plec spre zărilor senine,
Iar tu, să nu mai știi nimic de mine

Să am un suflet care râde iară,
Ca floarea ce-nfloarește-n primăvară,
Sau liber, cum sunt razele de soare.
Mă vei închide în oglindă, oare?